

У нашој јавности дуго се одржавала и, по свему судећи, траје још увек представа да су политичари особе које не смеју ни за тренутак да покажу саосећање и слабост. Увек се мора одржавати прибран изглед и чврстина става јер се једино тако одаје утисак политичке озбиљности и убеђења да спадају у посебну врсту људи, ослобођених емоција и емпатије.

Политичари су у нашој пракси још увек људи нарочитог кова, закопчани, затворени за јавност, обавијени неком врстом тајновитости која извире из тежње да се сачува и увећа политичка моћ. Тек понеки ексцес у јавности који их избаци из устаљених правила разбија стереотип о недодирљивости политичара и политике као арканске сфере. Данас смо ипак далеко од времена када су политичари били урођени у једнообразно сивило и идеолошку униформност.

Међутим, недавна изјава председника Републике Бориса Тадића поводом трагичне погибиие наших туриста у Египту дочекана је са великом дозом малициозности и нескривеног ругања. Било је и коментара да је председник Републике искористио и овај догађај за маркетиншки наступ и вешто одглумљено проливање крокодилских суза. Шта нам говори и поручује оваква врста коментара? Они су пре свега јасан показатељ до које мере су политика, а самим тим и политичари изгубили уверљивост када се и њихово искрено људско саосећање дочекује са великом дозом неповерења и злурадости. Зар председник Републике нема право на свој тренутак слабости, да занеми пред великом трагедијом наших грађана и покаже искрено саосећање, а да се то не приписује жељи за придобијањем јефтиних политичких поена? Чак ни у овако потресним тренуцима не можемо да се издигнемо изнад нашег пословичног политиканства и политичких манипулација. Тешко да има човека у нашој земљи који није био дубоко потресен пред призором ове велике трагедије у Египту. Сама чињеница да је председник Републике веома брзо стигао у болницу и посетио наше повређене грађане, напуштајући самит несврстаних земаља, говори у прилог тврдњи да пред оваквом трагедијом у којој је погинуло неколико породица нема протокола и одглумљених суза.

Овога пута је председник Републике показао своје људско лице и зато његова занемелост пред великом трагедијом није знак његове слабости и политичког позирања (што се за многе прилике не може рећи), већ израз искреног саосећања и солидарности, осећања која би иначе морала бити много присутнија и то не само у нашем политичком животу. Ми увек желимо да политичаре красе оне врлине које ни сами често не поседујемо или их не показујемо у довољној мери. А када их политичари понекад и

Председник Републике и право на сузе

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 21 јул 2009 23:33

покажу, нема потребе да их дочекујемо са већ пословичним неповерењем и нескривеном иронијом.